

hlédnouti, jelikož je jim vyhrazeno podle posledního odstavce cit. § 4 zák. 462/19 jen 50% míst, která se obsazují, a lze tedy předpisu toho použití jen, obsazuje-li se současně více míst. Otázkou tohoto obsahu obíral se nss již v nál. Boh. A 8148/29 a 9119/31, kde dovodil, že podle znění cit. předpisu a podle intence zákona mají legionáři nárok na každé volné místo do 50% míst obsazovaných, a že jsou tedy privilegovanými uchazeči i tenkrát, obsazuje-li se jen jedno místo, neboť místo to je právě prvním z 50% volných míst, která jsou předmětem obsazování.

Jinak má se však věc pokud stížnost tvrdí, že žal. úřad zrušil obsazení místa školníka nelegionářem neprávem, protože z legionářů se přihlásivších nevyhovoval žádný podmínce v konkursu o znalosti jazyka německého.

Podle § 11 zák. č. 462/19 je každý žadatel povinen . . . prokázat, že jest způsobilým ke službě, o kterou žádá, a mohou podle § 12 cit. zák. propůjčovati se místa vyhrazená §em 4 pouze legionářům, leda, že by se nehlásil žádný legionář, jenž jest pro dotyčné místo způsobilý. Podle odst. 2. čl. 12 vl. nař. ze 4. března 1920 č. 151 Sb., vydaného k provedení zák. č. 462/19, je uchazeč, legionář . . . povinen prokázat příslušnými doklady svou způsobilost pro místo, o které se uchází. Z toho plyne, že konkurují-li v soutěži o místo legionáři, jsou povinni, prokázat způsobilost konkursem požadovanou, a obsazení místa jinou osobou než legionářem jest nezákonné jen tehdy, byl-li tu legionář, který prokázal, že jest způsobilý pro místo, o jehož obsazení jde. Může proto úřad vyznačený v § 14 zák. č. 462/19 zakročiti a zrušiti obsazení vyhrazeného místa nelegionářem jen tehdy, zjistil-li mimo jiné, že místo bylo uděleno jinému žadateli, ač soutěžili legionáři, kteří svou způsobilost prokázali.

Podle cit. § 14 zák. č. 462/19 jest, jestliže nějaké místo bylo obsazeno proti ustanovením tohoto zákona, povinno min., jemuž podléhá úřad, ústav nebo závod, jenž místo obsadil, prohlásiti obsazení místa za neplatné a naříditi, aby byl propuštěn ten, kdo místo obdržel. Z toho plyne, že jest podle zásady oficiosnosti také věci úřadu toho, aby z úřední povinnosti zjistil, zdali jsou dány všechny skutkové předpoklady pro to, aby obsazení místa mohlo býti prohlášeno za neplatné.

St-lka tvrdila v řízení, že mezi uchazeči-legionáři nebylo legionářů způsobilých pro obsazované místo, ježto neovládali jazyk německý, jako podmínku konkursu, což prý zjistila z jejich žádostí. Žal. úřad přes to, že podle spisů nezjistil relevantní tuto skutečnost, prohlásil obsazení místa neplatným proto, že při obsazování nebyl vzat zřetel bez prokázaného důvodu vylučujícího k uchazečům legionářům. V tom spočívá však vada neúplnosti řízení ve smyslu § 6 zák. o ss.

Č. 10.305.

Policejní věci (Slovensko): I. Na udělení pasového visa k pobytu v čsl. republice nemá cizinec právního nároku. — II. Za platnosti zák. č. 55/28 může příslušník cizího státu, vůči kterému trvá visová povinnost, býti z čsl. republiky bez dalšího vypovězen, když mu bylo čsl. visum odepráno.

(Nález ze dne 26. ledna 1933 č. 1233.)

V ě c: Josef G. v P. (adv. Dr. Jos. Holubek z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o povolení k pobytu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 25. listopadu 1929 zamítlo policejní komisařství v Komárně st-lovu žádost o povolení pobytu v Komárně a trvalé visum a vypovědělo jej z území Čsl. republiky, poněvadž žadatel má bydliště v P., a jeho pobyt v K. není nutný. Odvolání proti tomuto rozhodnutí podané zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z toho důvodu, že st-l nemá právního nároku na pobyt v Čsl. republice a poněvadž jeho pobyt zde není žádoucí se stanoviska státních zájmů.

Proti tomu dovozuje st-l ve své stížnosti na nss, že podle zák. čl. V:1903 má právo k stížnosti i právo na pobyt. Toto právo má prý i z toho důvodu, že mu město K. povolilo, aby se tam usadil. Jeho pobyt v tu-zemsku jest nutný a chování st-le jest loyální. K vypovězení jeho není také žádného důvodu ani podle § 10 zák. čl. V:1903, ani podle § 54 zák. čl. V:1878, ani podle čl. XL:1879. Jako vadu řízení vytýká, že rozhodnutí není řádně odůvodněno a že st-l nebyl v řízení slyšen.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Podle § 2 zák. č. 55/28 smějí cizinci překročiti hranice republiky Čsl. nebo v ní se zdržovati jen s cestovními pasy, které vyhovují ustanovením tohoto zákona o pasech cizinců. Podle § 10 cit. zák. může min. vnitra nařídit, že pasy cizinců musí býti opatřeny visy. Stane-li se tak, smějí se cizinci zdržovati v republice čsl. jen po tu dobu, na niž visum zní. Po uplynutí této lhůty mohou být vyhoštěni politickým úřadem své stolice. Jinak zůstávají zákonná ustanovení o vyhošťování cizinců beze změny. Předpisem § 16 (odst. 1) zák. č. 55/28 se zrušuje mimo jiné zák. čl. VI:1903 a stanoví se (odstavec 3), že pro přechodnou dobu zůstává v platnosti visová povinnost k tom rozsahu, v němž platila bezprostředně před tím, než zákon tento nabude účinnosti, až do doby, kdy bude postupně zrušena vyhláškami min. vnitra, uveřejněnými ve Sbírce zák. a nař.

Z těchto ustanovení plyne, že zák. čl. VI:1903 byl zrušen a že k důvodům vyhoštění cizinců podle čl. V:1903 přibyl důvod nový, uvedený v § 10 zák. č. 55/28, podle něhož mohou být cizinci vyhoštěni, když jim bylo visum odepráno, nebo když uplynula doba, na niž jejich visum zní. Podle § 3 vl. nař. č. 215/21 byla stanovena pro cizince všeobecná visová povinnost. Toto nařízení bylo zachováno v § 16 zák. č. 55/28 v platnosti (srovn. Boh. A 8742/30). Visová povinnost vůči Maďarsku zrušena dosud nebyla. Podle toho smí se maďarský státní příslušník zdržovati na zdejším území jen tehdy, když mu bylo uděleno visum, a může býti bez dalšího vyhoštěn, když mu bylo visum odepráno.

Na udělení pasového visa k pobytu na území Čsl. republiky cizí státní příslušník nemá právního nároku; o udělení visa rozhoduje úřad podle svého volného uvážení. Odepral-li úřad visum, jest bez dalšího již na základě této skutečnosti oprávněn cizince vypověděti.

Vzhledem k tomuto právnímu stavu jeví se bezdůvodnými námitky, které st-l vyvozuje proti svému vyhoštění z předpisů dřívějších zákonů uherských, které, jak bylo již řečeno, byly zákonem č. 55/28 zrušeny, po případě změněny. — — —